

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summa Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Primus. Qvod ordo summae mysticae sit practicus, non
scholasticus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

DE SPECTANTIBVS AD IPSAM SVMMAM.

DECISIO PRIMA.

AT TINGIT (vtiq; Sapientia Diuina) à fine & vsque in finem fortiter, & disponit omnia suauiter. Fortiter quidem, eo quod in nunc æternitatis, absque vlla operationis debilitate, omnem Diuinitatis suæ beatitudinem perfectè consequatur ad intra. Suauiter autem, eo quod intermina sua bonitate aliud à se, quantumcunque illud etiam in supremo Angelorum præstans sit, creatum esse & coëxistere, possit sustinere ad Extra; pro vt omnes de facto etiam sustinet creaturas. Et earum quidem [bonitatis illius participes b quædam fiunt, quod sint, quædam quod vegetentur, quædam vt vita viuant, sentiantque; aliæ verò, vt intelligant, participesq; fiant Diuinitatis:] per eius scilicet fruitionem, & gaudium, cuiusmodi homines sunt in via, & beati in patria. nos ergò de hominibus in hac vita per mystica exercitia, conuersationem suam in cælo collocare gestientibus Deo fauente, ordinatè dicemus, per totam hanc summam. & principiò quidem hic dicitur.

I. Quod Ordo Summe Mystica sit practicus, non scholasticus.

II. Quid sit Theologia Mystica?

III. Theologiam Mysticam secundum hanc summam practicam, dinidi in duas partes, seu modos, scilicet in modum operandi naturaliter, & in modum operandi supernaturaliter.

IV. De varijs quibusdam conditionibus vtrius tam naturaliter, quàm supernaturaliter operandi.

V. A Theologia Mystica arcendos esse malos, & incapaces.

ARTICVLVS PRIMVS.

Quod Ordo Summe Mystica sit practicus, non scholasticus.

P RINCIPIÒ itaque pro instituto nostro, quod practicum, non scholasticum est, mystico Lectori sciendum, nullas quæstiones scholasticas, aut mysticas à nobis disquiri; nisi in quantum praxi deseruiunt: vnde ea, quæ à mysticis Scriptoribus, sparsim tradita sunt,

consecutiuo ordine prosequimur, vt ab infimis per medios, vsque ad supremos diuini animi status, dispositiones, & operationes magis notabiles; nihil tam non desit, quam ex altero, tanquam ex præmisso, & inductione subsequatur; per paraphrases quidem simpliciorum praxi, per decisiones verò scholasticas, doctioribus, mystico-scholastico autem, vtroque modo, dilucidius consulentes.

a Sap. 8. b S. Dionys. de diuin. nom. c. 4.

A

Idque

Idque non tantum circa status, eorumque; infimas, medias, & supremas regiones; sed etiam, & quam maximè circa instantaneas, pro hic, & nunc, operationes: quo ita [bonum a ordinis, in singulis consistens] penitus agnoscat. [ordinis enim ignorantia b perturbat formam meritorum, nec reputatur perfecta rei cognitio, in nobis existere, cum scimus, quid sit in nobis faciendum; & ignoramus, quo ordine sit procedendum.] & hoc eo facilius fieri debuit, quo vtilius & iucundiùs, dilucida, brevisque doctrina, sapientis animum solet afficere. atque hac vel maximè de causa, quamlibet decisionem in articulos subdividimus, ut illa, quæ substantialem aliquam explanationem poscunt, per separatam distinctionem, sic clariùs & breviùs, ut simul etiam magis nervosè tractentur.

De industria autem positæ sunt plures sententiæ in illis locis, in quibus aut inter Scholasticos, aut Mysticos, aliqua disceptatio solet torqueri; ut illarum varietate, & splendorem veritatis, & oblectamentum pietatis liceat concipere. Et hoc ipsum quidem, per sacræ Scripturæ, sanctorum Patrum, in arcano Dei amore magis expertorum, nec non Theologorum autoritate præstantium, (quo ad fieri potuit) ipsamet verba, atque sententias. Et quamvis scholastico scientifico, seu accurato ordine spectato, singuli status primò theoreticè, dein immediatè practicè, tractari deberent; quia tamen amoris impatientia hoc rejicere videtur, quod ilicò suum non sonuerit, idèò praxin Theoriæ anteposuimus, ne (quod maximè spectamus) ab eo quod pratico ordini inferuit, vel in minimo deficere videamur.

Hinc etiam ea quæ ad notitiam praxis faciunt, non per quæstiones, sed per decisiones explicamus. Verè enim diuinorum amans, non tam longam disputationem, quàm simplicem instructionem, & veritatis cognitionem inquirat, ei que lubens, ac modestè acquiescit: ipsas autem decisiones secundum substantiales materias, ita distribuimus, ut ad vniuersalem notitiam, omnium modorum Deum amandi, nil desit; & idèò, vel à statu prælibaninum mysticorum, & à modo Deum amandi, qui in ipsis Dæmonibus, & peccatoribus reperitur, incipimus; & conformiter ad praxin, omnes status, dispositiones & operationes magis notabiles, vsque ad claram visionem Beatorum prosequimur: intermediè, ad propria loca ea inferentes, quæ sic in illo, ut non citiùs in alio loco intelligantur. Vnde, v. gr. ea quæ in decisione c quinta habentur in genere, ad omnes status modorum operandi naturaliter, si ante statum meditationis, & pro decisione quarta, posita fuissent, à meditante non fuissent intellecta. Ipsa enim orationis mentalis praxis, oculum spirituales prius acuit, ut discat parietem cordis, ex originali peccato vitiatum, effodere; & occultas in se abominationes, intelligere; id quod etiam in alijs decisionibus per totam summam, vtriusque partis fieri, pro pratico ordine cognoscendo, cum primis retinendum erit. Cum autem frequenter de mysticis functionibus mentio fiat, sequenti articulo dicendum erit,

a S. Thom. l. 1. cont. Gent. c. 28. b S. Ambros. apud S. Bonau. in solil. c. 1. c hic infra.